

РЕШЕНИЕ

№ 7535

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8024** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1463, р-н Т. [улица], депозирана чрез адвокат С. Ц., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № СФД21-РД77- 27/12.04.2021 г. издаден от Е. К. К. на длъжност „Началник“ при дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община, възложил ревизията и Д. В. В. – ръководител на ревизията, заемащ длъжността „Главен инспектор“, действащи в качеството си на органи по приходите, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният РА, мълчаливо потвърден от решаващият орган, е незаконосъобразен, постановен при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Твърди, че в ревизионния акт не са изложени никакви мотиви относно начина на определяне на данъчната основа за всеки обект поотделно. В жалбата се твърди, че сградата не е довършена с издадено разрешение за ползване, а се намира на етап „груб строеж“, поради което не се дължат данъци и поради което счита, че неоснователно от страна на органите по приходите е приложена разпоредбата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ за обектите в сградата, собственост на жалбоподателя, тъй като липсвал един от основните елементи от фактическия състав за възникване на данъчното задължение за

тях, а именно съставяне на констативен акт като задължителна предпоставка за облагането на сградата с данъци. Твърди, че позоваването от органите по приходите в ревизионния акт за целите на установяването завършеността на сградата до етап „груб строеж“ на издадено преди повече от 6 години удостоверение за степен на завършеност - № СА-30-161/1/21.10.2014 г. противоречало на новите процедурни правила, въведени в чл. 15, ал. 7 ЗМДТ, доколкото те регламентирали по какъв начин следвало да се констатира етапът на завършеност на сградата, за да може адекватно да се определят елементите на данъчното задължение, в това число облагаема площ, данъчна основа, данъчна единица и данъчна ставка. Посочва, че удостоверението за степен на завършеност на сградата, издадено по реда на ЗУТ, не е достатъчно, защото то дава само обща информация за етапа на строителство. Сочи, че разпоредбата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, няма обратно действие. Счита, че служителите на общинската администрация е следвало да проведат процедурата по чл. 15, ал. 7 ЗМДТ и за целите на данъчното облагане да съставят констативен акт за сградата и обектите в нея и да го връчат на дружеството, което не е сторено. Незаконнообразно било за пръв път да се определя площта на сградата в РА, като по този начин жалбоподателят не е имал възможност да оспори площта на сградата, която е обект на облагане с ДНИ и ТБО. По този начин неправомерно било ограничено правото на дружеството да оспори евентуално констатациите в констативния акт, което от своя страна е довело до съществено процесуално нарушение при издаването на ревизионния акт. По отношение ТБО за обектите на дружеството, излага доводи, че ТБО в сградата не се дължи, тъй като същата е в груб строеж и не генерира отпадъци. По отношение на установените ТБО се сочи, че липсва разпоредба сходна на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, поради което определянето на задължения по аналогия било недопустимо. ТБО е възнаграждение за предоставена от общината услуга, каквато за обектите в сградата не е необходима и не е реално предоставяна, поради което жалбоподателят не е ползвател на нито една от услугите, извършвани от общината и съставляващи елементи на ТБО съгласно чл. 62 ЗМДТ. С оглед изложеното отправеното до съда искане е за отмяна на обжалваният акт.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се представлява от адв. Ц., която поддържа жалбата и изразява становище за нейната основателност по доводи изложени в нея и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждането на разноски по делото съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Кметът на Столична община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Депозира писмени бележки, в който развива съображение за неоснователност на жалбата. Претендира разноски по делото, а на основание чл. 87, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК прави възражение за прекомерност на претендирания от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София-град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесният РА е издаден в рамките на ревизионно производство, образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) с № СФД20-РД01-107/12.10.2020 г., изменена със ЗВР № СФР20-РД01-122/03.12.2020 г. и № ЗВР № СФД21-РД01-2/12.01.2021 г.

Относно компетентността на органа, възложил ревизията се представят Заповед № СОА16-РД09-718 от 07.04.2016 г. на Кмета на Столична община за оправомощаване на административни органи по приходите, които да извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местни данъци и местни такси в Дирекция „Общински приходи“; Заповед № СОА16-РД15-10720 от 04.11.2016 г. и № СОА20-РД15-16 от 03.01.2020 г. за назначаване на М. Г. М. на длъжност директор на дирекция „Ревизии и събиране на вземания“; Заповед № СОА17-РД15-11170 от 01.11.2017 г. и № СОА20-РД15-363 от 08.01.2020 г. за назначаване на Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“; Заповед № СОА18-РД15-150 от 08.01.2018 г. и № СОА20-РД15-343 от 08.01.2020 г. за преназначаване на длъжност на Д. В. В. на длъжност главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземания“; Заповед № СОА20-РД15-9859 от 30.07.2020 г. за преназначаване на длъжност на И. К. Тегаркова; Заповед № СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г. на Кмета на Столична община за упражняване на компетентността на органи по приходите на служителите от дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

От страна на органите по приходите са извършени редица процесуални действия, като във връзка искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице изх. № СФР20-ТД26-370 от 12.10.2020 г.; № СФР20-ТД26-448 от 04.12.2020 г., от жалбоподателя са представени на 27.10.2020 г. и 17.12.2020 г. изисканите документи, както измежду тях е и Удостоверение за степен на завършеност № СА-30-161/1/21.10.2014 г. издадено от Главния архитект на СА-район „Л.“, заверено копие на справка за площи на самостоятелни обекти и др. документи, приобщени към административната преписка.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № СФД21-ТД26-295/01.03.2021г. Ревизионното производство приключва с Ревизионен акт № СФД21-РД77-27/12.04.2021 г., издаден от Е. К. К. - на длъжност „Началник“ при дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община, възложил ревизията и Д. В. В. – ръководител на ревизията, заемащ длъжността „Главен инспектор“, действащи в качеството си на органи по приходите, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК, с които са определени за данъчен период от 01.01.2018 г. до 03.12.2020 г. задължения за ДНИ и ТБО, съответно в размер на дължим остатък в размер на 1515,91 лева главница и 199,57 лихва за забава за ДНИ и 7454,74 лева главница и 953,43 лева лихва за забава за ТБО дължими за следния недвижим имот сграда с идентификатор 68134.4354.604.1., представляваща Търговско-развлекателен комплекс, който съдържа подземен гараж, различни по големина търговски обекти, хипермаркет за хранителни стоки, магазин за бяла и черна техника, заведения за бързо хранене, ресторант и кино комплекс, находяща се в [населено място], район Л., [улица], собственост на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, целия с площ от 28061,00 кв.м.

Относно имотът е посочено, че същият е придобит съгласно Постановление за възлагане на недвижимо имущество с 67% ид.ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 с вх. № 5762, им. парт. № 281773 от 06.02.2018 г. и Постановление за възлагане на недвижимо имущество с 33% ид.ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 с вх. № 5762, им. парт. № 281773 от 06.02.2018 г. Същият е деклариран с декларация по чл. 14 от ЗМДТ № ДЛН18-ТД26-88 от 07.03.2018 г. за деклариране на земя с площ 28061,00

кв.м. и отчетна стойност 4898390,00 лв.

За изясняване спора от фактическа страна по делото са изслушани заключенията по допуснати Съдебно-техническа и Съдебно-счетоводна експертизи, приети от съда като обективно и компетентно изготвени. От заключението на вещо лице Б.Т. се установява, че процесната сграда представлява Търговско-развлекателен комплекс, който съдържа подземен гараж, различни по големина търговски обекти, хипермаркет за хранителни стоки, магазин за бяла и черна техника, заведения за бързо хранене, ресторант и кино комплекс. Разположена е с лице на Околовръстен път и на ул. И. Г. до ж.к. Л. – 4. По делото са приложени Постановления за възлагане на недвижимо имущество за отделните самостоятелни обекти в сградата. В постановленията за възлагане са описани самостоятелните обекти с кадастрален идентификатор, площ съгласно таблица за площообразуване, заедно със съответните проценти идеални части от общите части на сградата. Посочена е застроена площ на сградата 15 211 кв.м. По делото няма приложена таблицата за площообразуване, поради което не може да се направи проверка за начина на определяне на процентите идеални части от общите части на сградата и при каква обща РЗП са изчислени. Строителството на сградата се изпълнява съгласно издадено Разрешително за строеж № 137/23.12.2012 г. Сградата е изпълнена до етап „груб строеж“, за което е издадено Удостоверение за степен на завършеност с рег. № СА-30-161/21.10.2014 г. на Главния архитект на СА-район „Л.“. Сградата е с идентификатор 68134.4354.604.1. Разрешението за строеж е допълнено със Заповед РД-09-50-394/17.06.2013 г., с която се допълват промени в инвестиционните проекти, като се изменят формите на атриумните пространства, разпределенията на част от магазините и др. По-късно разрешението за строеж е допълнено с втора Заповед РД-09-50-707/17.10.2013 г., с която се допълват нови промени в различните нива на сградата и се обособява нов самостоятелен обект – магазин „Д.“. Вещото лице е посочило, че съгласно посочените застроени площи в проектната документация и изчисления на база предоставените чертежи е определена РЗП на сградата - 29801,99 кв.м., съобразена с изискванията на ЗУТ. Общата РЗП, необходима за определяне на идеалните части и разпределяне на общите части е 37486,51 кв.м, а общата РЗП само за обектите на жалбоподателя „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД е 32 683,15 кв.м. Общата застроена площ на всеки самостоятелен обект в сградата без прилежащите части от общите части на Сградата е 26 799,25 кв.м., а общата застроена площ само за обектите на жалбоподателя „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД е 23 167,21 кв.м. Вещото лице е посочило, че в Ревизионния акт са ползвани всички площи описани в отделните постановления за възлагане, а общата РЗП е приета от първоначалния доклад на фирмата за строителен надзор, описана като 36 888,83 кв.м. В Ревизионния акт прилежащите части са посочени само като процент, като са ползвани данните в постановленията за възлагане. Във всички постановления за възлагане на самостоятелните обекти на жалбоподателя е посочено, че площите са приети на база Таблица за площообразуване. Такава таблица не е приложена по делото и страните не разполагат с нея, поради което не може да се проследи как са определени отделните проценти. Вещото лице е посочило още, че към момента не е възможно измерване на площта на общите части, тъй като в сградата не са обособени отделните самостоятелни обекти, не са изпълнени вътрешни плътни и стъклени преградни стени и не е ясно къде са границите на отделните помещения.

От заключението на вещото лице С.К. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, оспорено от ответната страна, се установява, че на база констатациите от проверените

документи и техният анализ, експертизата е дала заключение, че неправилно са били определени задълженията за ДНИ и ТБО с РА № СФД21-ТД26-295/01.03.2021 г., тъй като разпределението, което прави ревизиращият екип, като на база платена част за обекти в сграда и земя, в съотношение към цялото, стойностно разпределя тази сума от 1000579,73 лева, за земя - 278139,51 лева и за сграда - 722440,22 лева, като по този начин ревизиращия орган неправилно е определил отчетната стойност на всеки от активите. Вещото лице е представило в табличен вид точно установена крайна отчетна стойност – цена на придобиване. Посочено е, че неправилно са определени задълженията за лихви върху задълженията за ДНИ и ТБО за обектите на дружеството в сградата т.к. единия от елементите с който са определени е неправилно определен. Вещото лице е изчислило размера на ДНИ и ТБО за всеки от спорните недвижими имоти в обжалвания акт, съобразно заключението на СТЕ, като задълженията за ДНИ за сгради за периода от 01.01.2019 г. – 31.12.2020 г. , съответно за 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. /18 837802,35 лв. x 1,875%/ възлиза на 35 320.88 лв., а за периода от 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. /18 743140.02 л. x 1,875%/ на 35 143.39 лв. Задълженията за ТБО за сгради за периода от 01.01.2019 г. – 31.12.2020 г., експертизата не е определила поради липсата на определени правила за в ЗМДТ и Приложение 2 ЗМДТ, за определяне на ТБО за сгради и обекти в сгради със степен на завършеност „Груб Строеж“.

По делото са представени и други документи съставляващи административната преписка, както и такива представени от страните по делото приети като доказателства.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, РА е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил чрез непроизнасянето си в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители./ чл.4, ал.3 от ЗМДТ/. Служителите се определят със заповед на кмета на общината / чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл.4, ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната

община на териториален директор на НАП.

РА е издаден от надлежен орган по чл.119, ал.2 от ДОПК, съгласно цитираните в настоящото решение заповеди и нормативни правила на ЗМДТ.

В производството не са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

РА и РД са издадени в законоустановената писмена форма. Същите съдържат фактическите и правни основания, послужили за издаването им.

Задължението за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци, възниква при наличие на установените в закона материалноправни предпоставки. За данъка това са качеството на облагаем обект по смисъла на чл. 10 ЗМДТ на съответния имот, качеството на задължено лице по смисъла на чл. 11 ЗМДТ на правния субект и правната връзка между тях. За такса битови отпадъци това са качеството на задължено лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ, качеството на обект по смисъла на чл. 63 ЗМДТ, наличието на правната връзка между субекта и обекта по отношение, на който се предоставят услугите, както и вида и предоставянето на услугата по смисъла на чл. 62 ЗМДТ.

За да се установят материалноправните предпоставки за възникване и за установяване на задълженията за данък и такса, законодателят е наложил на правните субекти задължение за деклариране на релевантните за пораждане и за установяване на задълженията факти. Следователно, целта на публичноправното задължение на правните субекти за деклариране на релевантните за задълженията факти е да се констатира, че е осъществен фактическият състав на правната норма, която установява задължението, и по този начин да се установи пораждането на посочените в нея правни последици - задължението на правния субект за данъка и таксата и правомощието на държавата да търси тяхното изпълнение.

Задълженото лице за плащане на ДНИ и ТБО е собственикът, като органът по приходите определя задължението въз основа на декларираните обстоятелства за притежавания недвижим имот.

За установяване собствеността на процесните недвижими имоти по делото са представени: Постановление за възлагане на недвижимо имущество с 67% ид.ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 с вх. № 5762, им. парт. № 281773 от 06.02.2018 г. и Постановление за възлагане на недвижимо имущество с 33% ид.ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 с вх. № 5762, им. парт. № 281773 от 06.02.2018 г. Липсва спор по делото, че имотът е деклариран с декларация по чл. 14 от ЗМДТ № ДЛН18-ТД26-88 от 07.03.2018 г. за деклариране на земя с площ 28061,00 кв.м. и отчетна стойност 4898390,00 лв.

Спорен по делото е въпросът относно приложението на материалния закон и по –конкретно нормата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени. Завършването на сграда или на част от нея се установява с удостоверение за въвеждане в експлоатация или разрешение за ползване, издадени по реда на ЗУТ - чл. 15, ал. 3. По силата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ (Нова – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.

Съобразно чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ (в приложимата за 2019 г. редакция – нова - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), завършването на сградата в груб строеж се установява по реда на чл. 181, ал. 2 от ЗУТ. Обстоятелствата по ал. 5 се установяват с констативен акт, съставен от служители на общината. Актът се съобщава на данъчно задълженото лице, което може да оспори констатациите в акта в 7-дневен срок от уведомяването.

От тази правна регламентация следва, че в чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ е предвидено изключение от общото правило за облагане с ДНИ на новопостроени сгради преди завършването им по смисъла на чл. 15, ал. 3 от ЗМДТ. Данъкът върху недвижимите имоти се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативния акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване и тези обстоятелства се установяват с констативен акт по чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ от служители на общината. Като установено в закона изключение, нормата следва да се тълкува стриктно.

Новоприетите чл. 15, ал. 5 и ал. 7 от ЗМДТ са приложими след 1.01.2019 г., тъй като в закона не е предвидена приложимостта им по отношение на заварените и неприключени правоотношения. Нормата е материалноправна и действа за напред, т.е. след влизането ѝ в сила на 01.01.2019 г.

Установява се от представените по делото доказателства, че в настоящия случай не е изпълнена процедурата по чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ, като не е издаден констативен акт за облагаемата площ на сградата и обектите в нея, като в тази връзка съдът намира за основателни доводите на жалбоподателя за неправилно тълкуване на посочена норма от страна на органите по приходите.

Основателно е възражението на жалбоподателя, че издаденото Удостоверение за степен на завършеност с рег. № СА-30-161/21.10.2014 г. на Главния архитект на СА-район „Л.“, на основание чл. 181, ал. 2 от ЗУТ и цитирания в него акт образец № 14 за приемане на конструкцията на сградата удостоверяват завършването ѝ в груб строеж на 21.10.2014 г. не може да послужи като акт обосноваващ приложението на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ. В тях липсват нормативно изискуемите данни, доколкото общинската администрация не е съставила протокол с необходимото съдържание в тази насока. Както се посочи по - горе, според чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ компетентността за удостоверяване на обстоятелствата по ал. 5 е на други органи, с други вид акт - констативен протокол, съставен на основание чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ, поради което неправилно приходният орган е определил задължения на дружеството за ДНИ за периода от 2018 г.- 2020 г. В тази връзка е и установената съдебна практика на ВАС по идентични казуси, така решение по адм.дело № 5380/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение; решение по адм.дело № 4076/2021 г. по описа на ВАС, Първо отделение, решение по адм.дело № 6567/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение и др.

По отношение на установените задължения за ТБО, съдът намира следното:

В разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (Наредбата) е предвидено, че за новопостроени сгради или части от сгради се дължи такса от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. Цитираната разпоредба възпроизвежда текста на чл. 15, ал. 1 ЗМДТ. За да възникне задължението, сградата следва да е завършена или да е започнало използването ѝ, като двете условия са предвидени алтернативно, т.е. достатъчно е да е налице едно от тях. Тълкуван в контекста на останалите алинеи на разпоредбата, а и от алтернативно предвидените предпоставки за дължимост в този случай (завършване на имота или начало на ползване на имота) следва, че текстът

визира недължимост на ТБО за обекти в процес на изграждане, които не представляват годни за ползване такива. Тоест дължимостта на ТБО в тази хипотеза е свързана с годността на имота да бъде ползван и да служи по предназначението си.

В Наредбата относно началния момент, от който се дължи ТБО не е предвидена хипотеза, аналогична на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ, която е предвидена за ДНИ и това е така, тъй като заплащането на ТБО е свързано с използването на сградата, съответно с възможността за ползване на услугата и има възмезден характер за разлика от данъка. Именно затова прилагането на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ по аналогия от общинската администрация е недопустимо.

Моментът на завършване на строежите се определя от ЗУТ и издадените на основание на този закон подзаконовни нормативни актове. Съгласно чл. 177, ал. 2 и ал. 3 от ЗУТ сградите, в зависимост от категорията на строежа, се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК при условия и по ред, определени в наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството или въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. В конкретния случай сградата, е изградена единствено на етап груб строеж, поради което все още не е започнало ползването ѝ.

Доколкото сградата не е въведена в експлоатация и няма данни, нито твърдения използването на сградата да е започнало преди това, ТБО за сградата не се дължи. Като е изчислил размера на ТБО въз основа на разпоредбата на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ за имотите част от сградата преди същата да е въведена в експлоатация, органът по приходите е постановил незаконосъобразен РА.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че обжалвания акт е незаконосъобразен поради съществено нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

По разноските по производството:

При този изход на спора и с оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, ответната страна следва да бъде осъдена да му заплати направените по делото разноски, които са в размер на 50 лв. държавна такса, 1124 лева, възнаграждения за вещи лица, както и адвокатско възнаграждение в размер на 1312,36 лв., съобразно с материалния интерес по делото възлизащ в размер на общо главници и лихви за ДНИ и ТБО в размер на 10123,65 лева и направеното възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 70 – ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1463, р-н Т. [улица], Ревизионен акт № СФД21-РД77- 27/12.04.2021 г. издаден от Е. К. К. на длъжност „Началник“ при дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община, възложил ревизията и Д. В. В. – ръководител на ревизията, заемащ длъжността „Главен инспектор“, действащи в качеството си на органи по приходите, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК, с който са установени задължение за ДНИ и ТБО за данъчен период от 01.01.2018 г. до 03.12.2020 г., съответно в размер на дължим остатък от 1515,91 лева главница и 199,57 лихва за забава за ДНИ и 7454,74 лева главница и 953,43 лева лихва за забава за ТБО.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място], [улица], да заплати на „„Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], направените по делото разноси в размер на общо **2486,36 лева**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: